

POLSKA FEDERACJA PRODUCENTÓW ŻYWNOŚCI

ul. Chałubińskiego 8, 00-613 Warszawa
Tel.: (48 22) 830 70 55, tel./fax (48 22) 830 70 56
e-mail: biuro@pfpz.pl www.pfpz.pl

Warszawa, dnia 2 marca 2007 r.

Stanowisko Stowarzyszenia „Polska Federacja Producentów Żywności” dotyczące propozycji Komisji Europejskiej wyznaczającej obowiązkowy udział biopaliw na poziomie 10% do roku 2020.

Stowarzyszenie Polska Federacja Producentów Żywności jako organizacja skupiająca wiodące na rynku polskim przedsiębiorstwa z branży przetwórstwa rolno-spożywczego oraz stowarzyszenia i organizacje branżowe apeluje o odrzucenie propozycji Komisji Europejskiej jako mającej potencjalnie negatywny wpływ zarówno na funkcjonowanie przemysłu rolno – spożywczego jak sytuację ekonomiczną konsumentów w Polsce i Unii Europejskiej.

Uzasadnienie:

Podejmowane przez Unię Europejską inicjatywy, mające na celu powiększenie ilości energii, pochodzącej ze źródeł odnawialnych należy uznać za niezwykle ważne z punktu widzenia przyszłego bezpieczeństwa energetycznego. Uważamy jednak, że inicjatywy te powinny zostawiać Krajom Członkowskim możliwość wyboru dróg rozwoju źródeł energii odnawialnej, odpowiedniej do stopnia dostępności zasobów naturalnych i ich sytuacji społeczno – gospodarczej.

Obecna propozycja Komisji Europejskiej wprowadzająca już w roku 2020 obligatoryjny 10% udział biopaliw spowoduje naszym zadaniem negatywne skutki dla polskiego społeczeństwa oraz gospodarki żywnościowej, za najważniejsze z nich uważamy:

1. Skutki społeczne - znaczący wzrost cen żywności

Głównymi surowcami do produkcji biopaliw pierwszej generacji są oleje roślinne, cukier, zboże, rośliny bogate w skrobię. Surowce te są także kluczowe dla produkcji znaczącej części podstawowych artykułów żywnościowych.

W ostatnich latach rozwój produkcji biopaliw miał znaczący wpływ na nieustanny wzrost cen surowców rolnych, przykładowo cena oleju rzepakowego w ciągu kilku lat wzrosła o 60%; a zużycie tego oleju przez producentów biopaliw osiągnęło poziom 2/3 oleju wyprodukowanego w Europie. Podobna tendencja zaczynać się również na rynku zbóż. Istnieje realne zagrożenie, że zapasy zboża przeznaczone na stabilizację rynku w coraz częściej występujących sytuacjach kryzysowych, takich jak ubiegłoroczna susza, zostaną zużyte przez producentów biopaliw. Zbyt duży w stosunku do powierzchni zasiewów i wydajności uprawy zbóż poziom produkcji biopaliwa odbija się również negatywnie na cenach mięsa i jego przetworów.

Destabilizacja niektórych rynków rolnych zarówno w Polsce jak i całej UE widoczna jest już teraz przy stosunkowo niewielkim bo 2% poziomie udziale biopaliw. Osiągnięcie zalecanego w UE poziomu 5,75% energii pochodzącej z biopaliw będzie wymagało użycia 17,5% ziemi uprawnej (źródło: badania Goldman Sachs z 18 lipca 2006 r.). Skutki wprowadzenia poziomu 10% trudne są w tej chwili do oszacowania jednakże pewnym jest, że wystąpi znaczący niedobór podstawowych surowców rolnych, a co za tym idzie znacząca podwyżka ich cen. Skutki tych podwyżek będą szczególnie dotkliwe dla polskiego społeczeństwa, które charakteryzuje wysoki poziom udziału wydatków na żywność w budżetach domowych (ok. 30%). Istnieje realne zagrożenie, że sytuacja ekonomiczna całych grup społecznych ulegnie znacznemu pogorszeniu. Biorąc pod uwagę fakt, że ponad połowa polskich rodzin żyje na granicy ubóstwa, należy uznać taki kierunek działań Komisji Europejskiej za wielce ryzykowny z punktu widzenia polskiego społeczeństwa.

2. Skutki ekonomiczne – spadek konkurencyjności polskiego sektora żywnościowego

Ponad 70% wszystkich surowców rolnych wytwarzanych w Unii Europejskiej zużywana jest przez przemysł żywnościowy. Ceny surowców rolnych wytwarzanych w Unii Europejskiej w wielu przypadkach są znacząco wyższe niż ceny na rynkach światowych. Konieczność konkurowania o surowiec z producentami biopaliw, przy braku swobodnego dostępu do źródeł zaopatrzenia z krajów trzecich, nieuchronnie spowoduje zarówno znaczący wzrost kosztów produkcji jak i możliwe niedobory surowcowe i brak ciągłości w realizacji zleceń. Czynniki te szczególnie negatywnie odbiją się na konkurencyjności eksportowej sektora i przyczynią się do utraty rynków krajów trzecich. Ograniczenie lub brak możliwości ekspansji polskich produktów żywnościowych na rynki krajów trzecich będzie stanowiło zatem poważne zagrożenie dla dalszego rozwoju gospodarczego Polski, opartego w głównej mierze na dynamicznym wzroście eksportu, w którym produkty żywnościowe odgrywają znaczącą rolę.